

Fotbal v kraji

**MAREK
KULIČ**

Fotbalový
bohém
trenérem

**ZDENĚK
SIVEK**

Funkcionář
s mezinárodním
uznáním

**JAKUB
SLAVÍK**

Čtyři divizní
branky v jednom
utkání

JAKO JAKO JAKO

S NÁMI
BUDETE
VYPADAT
JAKO JEDEN TEAM

WWW.JAKOJEDENTEAM.CZ

NEJŠÍRŠÍ SORTIMENT SPORTOVNÍHO OBLEČENÍ

PRODEJNA JAKO

Nerudova 18

Hradec Králové

89

TEAMSHOP

Porota složená ze stálých respondentů a zároveň osobností místního fotbalu (vždy zástupce každého z okresů) odpovídá na další otázku.

V pátém jarním čísle se redakce časopisu „Fotbal v kraji“ ptá: Jaký máte názor na penaltový rozstřel po nerozhodném výsledku?

Kamil Kaplan

*hraječící asistent trenéra
Kostelce nad Orlicí:*

„Královéhradecký krajský přebor patří mezi soutěže, kde ještě zahrávání pokutových kopů při nerozhodném výsledku dosud přetrvávalo. Původní záměr divácky atraktivnit utkání se povedl, ale zvláště poslední dobou týmy hodnotí penaltový rozstřel spíše negativně. Z pohledu hráče se často střelci hledají, než že by se k penaltám dobrovolně hlásili. Uvidíme, co přinese nový ročník a zda penalty při remíze setrvají.“

David Drozd

*hráč futsalového klubu
FK Chrudim, útočník Jiskry Hořice:*

„Mně osobně se penalty po konci utkání nelíbí a nejsem toho zastáncem. Vydřené vyrovnání v posledních minutách utkání kazí prohrané pokutové kopy a místo toho, že odjíždíte s pocitem, že jste získali cenný bod, tak soupeř má dva. Navíc se do tabulky rozděluje více bodů a na to pak některé týmy doplácí.“

Jiří Mašek

brankář Slavie Hradec Králové:

„Jelikož jsem nikdy žádný penaltový mág nebyl, a asi už ani nebudu, tak mě to moc neoslovilo. Teď vážně. Za mě je to znehodnocení celého utkání. Jen příklad: Jeden tým má po celé utkání herní převahu, ale není schopný dát branku, bráničtí tým zuby nehty brání a je z toho bezbranková remíza, tedy každý tým po jednom bodu. Jeden tým je sice našťvaný, že byl lepší, ale branku nevstřelil a druhý tým je rád za ten bod, tedy zase se opakují: Krása fotbalu. Pak přijdou na řadu pokutové kopy a jeden z týmů si připíše o jeden bod navíc, aniž by si ho vydřel nějakým způsobem na hřišti a je to o štěstí, ne o herních kvalitách, ať jednoho či druhého týmu. Přijedeš, kopneš a jdeš. Ten bod ti pak samozřejmě může chybět k boji o postup nebo naopak o sestup. Chápu, že pro fanoušky to může být zpestření, ale za mě určitě NEKOPAT.“

Aleš Jaki

manažer pro fotbalová hřiště:

„Pro mě jako pro bývalého brankáře je zahrávání penalt super. Penalta se nedá chytit, ale pouze špatně kopnout, a když se špatně kopne a ještě se chytí a týmu to přinese bod navíc, tak má člověk dobrý pocit, že tomu pomohl. Za mě je to zpestření jak pro hráče, tak hlavně pro diváky.“

Miloš Dvořák

bývalý trenér Trutnova:

„Z mého pohledu je to stále pro diváky velice atraktivní, i když pro hráče po odehraných 90. minutách těžké. Navíc je tam bonus dalšího bodu, a to je velké plus.“

Dominik Palm

PARTNEŘI KFS

FOTBAL V KRAJI, z.s.

Vydává: FOTBAL V KRAJI, z.s.

Adresa redakce: Habrmanova 192/2, 501 01 Hradec Králové

Šéfredaktor: Dominik Palm

Kontaktní osoba: Jiří Lebedinský
jirilebedinsky@centrum.cz

Grafické zpracování: Petra Voslařová
Momentálně vychází jednou za 14 dní v období fotbalové sezony.

Uzávěrka vydání: středa

Fotbal v kraji je zaevidován na MK ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 15368., ISSN 1214-8067

IČO: 22881107

č.ú: 246291098/0300

Nevyžádané fotografie a rukopisy se nevracejí. Příspěvky čtenářů a dopisovatelů nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce. Příspěvky honorujeme pouze

na základě vzájemné dohody s autory. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dopisovatelů krátit.

FOTOGRAFIE NA TITULNÍ STRANĚ:

Semifinále Poháru hejtmana KHK:

FC Slavia HK - SK Solnice

Foto: Aneta Mrkvičková

Chceme vyhrát pohár a stoupat tabulkou. Svoji budoucnost vidím v Jaroměři

Poměrně nedávno vybojovali postup do finále Poháru hejtmana Královéhradeckého kraje a mají tak na dosah velký úspěch. Fotbalisté Jaroměře i v letošní sezoně M GROUP CZ Krajského přeboru znovu patří k tomu lepšímu a vyšší ambice týmu i klubu potvrzuje i trenér Miloš Exnar, který v současnosti studuje například po boku Tomáše Řepky licenci A. „Rád bych se o získané novinky podělil v klubu,“ říká kouč, jenž si už s Jaroměři, byť jen na jednu sezonu, vyzkoušel divizní soutěž.

Nyní prožíváte v Jaroměři velmi povedené období. Jak si ho užíváte?

Po návratu do přeboru hrajeme stále v horní polovině tabulky a jsme schopni porazit každý tým. To je samozřejmě velmi důležité pro naše sebevědomí. Fotbalem se maximálně bavíme a užíváme si ho.

Postoupili jste do finále Poháru. Jak na tento úspěch vy a vůbec celý klub pohlíží?

Pohár jsem bral vždy jen jako přípravu na mistrovskou sezonu. V sezoně samotné pak v těchto pohárových zápasech dostávali příležitost hráči, kteří byli v těch mistrovských méně vytíženi. Letos je tomu ale jinak a do finále jsme opravdu hodně chtěli.

Pak přišlo jedenáctigólové vítězství s Vrchlabím. Zažil jste někdy v dospělé kategorii něco podobného?

Je to výjimečné a neopakovatelné. Vrchlabí nemá špatné hráče, ale jeho obrana hrála příliš vysoko, a to našim rychlostně vybaveným hráčům vyhovovalo.

Jaroměř se pohybuje v relativně klidném středu tabulky. Odpovídají výsledky předváděné hře? Jste spokojeni?

Naši ambicí je hrát na špičce přeboru, klidný střed je málo. Ale máme stále ještě dva odložené domácí zápasy, navíc kromě Slavia HK jsou našimi soupeři ve zbytku jara týmy z dolních pater tabulky. Jsem přesvědčen, že budeme stoupat výše.

Jaké máte cíle po zbytku sezony?

Jsem rád, že jsme aktuálně doplnili kádr navrátilci ze zahraničí a můžeme absolvovat zápasy s plnou lavičkou. Šíře kádru byla na začátku jara tím největším problémem. Sportovním cílem je vyhrát pohár a stoupat tabulkou. Samozřejmě naším trvalým cílem je bavit naše fanoušky. A už teď přemýšlím o kádru na příští sezonu...

Jak vidíte situaci od osmého místa dolů? Jakou úroveň má podle vás letošní přebor?

Tabulka je v dolních patrech neuvěřitelně vyrovnaná, samozřejmě nemluvíme o posledních dvou místech, kde je situace jasná. Je zřejmé, že minimálně sedm dalších týmů každý víkend detailně sleduje divizní výsledky. Úroveň přeboru považuji za velmi slušnou – týmy jako Solnice, Slavia HK, Chlumec mají velkou kvalitu a ve vyšší soutěži by obstály.

V Jaroměři už působíte poměrně dlouho. Jaký máte vztah ke klubu a jaké s ním máte plány?

FK Jaroměř je má srdeční záležitost, nemám ambici působit v jiném klubu. Plány klubu jsou ve dvou rovinách – sportovní a směrem k areálu, který chceme neustále vylepšovat a lákat tak diváky. Ty sportovní spočívají ve výchově svých hráčů, jejich maximální zapojování do týmu. Jsem si vědom, že jenom s vlastními odchovanci nelze krajský přebor hrát. Hledám vždy hráče, kteří mají k Jaroměři vztah a umí spoluprvát ten správný tým. Touto filosofií chci znovu zkusit divizi. Ale vůbec nespěchám.

V současnosti studujete A licenci. V jaké fázi studium nyní je a co si od vyšší licence slibujete?

Je to pravda. Minulý týden jsem zahájil první třídní blok. Naše studijní skupina je velmi pestrá. Jsou v ní hráči, kteří hrají fotbal na té nejvyšší úrovni (Tomáš Řepka, Milan Černý) a stejně tak mladí kluci, kteří s trénováním začínají a fotbalem doslova žijí. Naší skupinu vede Verner Lička a Bohumil Páník. Už jen samotné debaty o přestávkách jsou pro mě velmi zábavné. Jde mi o vlastní studium, rád bych se o získané novinky podělil v FK Jaroměř a inspiroval ke studiu v Jaroměři další trenéry. Nestudují, protože musím, ale protože chci.

Máte vyšší trenérské plány? Kde se vidíte za pár let?

Momentálně ne. Jak jsem již uvedl, vidím svou budoucnost v Jaroměři.

Vraťme se k finále Poháru, které vás čeká již 31. května. Cítíte velkou šanci uspět? Budete k tomu nyní vše směřovat?

Na finále se těšíme. Jeho výsledek je zcela otevřený. Budou rozhodovat maličkosti. Budeme trénovat a připravovat se úplně normálně. Chceme vyhrát každý zápas. Finále poháru nebude výjimkou.

Dominik Palm

Miloš Exnar má k Jaroměři srdeční vztah.

MILOŠ EXNAR

Narozen: 28. února 1971 v Jaroměři

Hráčská kariéra:

• Slavoj Josefov • TJ Rasošky • SK Smiřice

Trenérská kariéra:

• RMSK Cidlina (mládež) • FK Jaroměř (muži)

Trenérský úspěch:

• postup do divize s FK Jaroměř

Moc nesleduju tabulku střelců, ale hlavně tabulku týmu. Ve Vysoké se cítím skvěle

Šestnáct branek. To je prozatímní bilance Milana Ujce v této sezoně M GROUP CZ Krajského přeboru. Zkušený útočník, jenž okusil i nejvyšší soutěž a dlouho působil na úrovni druhé či třetí ligy, aktuálně obléká dres Vysoké nad Labem. A nové působiště si nemůže vynachválit. „Pan Dejnožka tu pro klub dýchá. Jaký máme před zápasem servis, to jsem nezažil ani ve druhé lize v Chrudimi,“ říká třiatřicetiletý forvard, jenž o minulém víkendu na hřišti Kostelce nad Orlicí vstřelil hned čtyři branky svého týmu!

Čtyři branky v jednom utkání, to se nepovede každý den.

Máte pravdu. Musí se sejít asi více věcí najednou, aby se to povedlo. Jsem za to rád.

Jak byste popsal všechny své trefy?

První branka byla po úniku po pravé straně. "Růži" mi to dal pod sebe a já vystřelil k tyči. Druhý gól padl po dlouhé přihrávce stopera Müllera, poté jsem přehodil gólmána. Třetí branka byla po špatné rozehře gólmána soupeře a já dával do prázdné branky. No a čtvrtý gól padl po centru ze strany, kdy jsem hlavičkoval do tyče a ještě dorážel.

Milan Ujec ještě v dresu Českých Budějovic. Foto: Archiv klubu

Jaké bylo utkání na půdě posledního celku tabulky? Cítili jste povinnost bodovat?

Cítili jsme povinnost odvést si všechny tři body, ale takové zápasy nejsou jednoduché. Jde o to dát co nejrychleji nějaké góly, což se nám povedlo a pak už jsme hráli klidněji.

Kdy naposledy jste vstřelil čtyři branky v jednom utkání?

Myslím, že to bylo v Živanicích.

Nyní už jste na 16 trefách. Panuje spokojenost s osobními výkony?

Abych pravdu řekl, moc nesleduju tabulku střelců. Spíš sleduju tabulku týmu.

Letošní přebor je opět velmi vyrovnaný. Jak vnímáte „našlapanost“ dolní poloviny tabulky?

Je to vyrovnané. Když budou padat tři nebo čtyři týmy, bude to zajímavé až do konce soutěže.

I vzhledem k situaci v tabulce je v ohrožení i Vysoká nad Labem. Jak vidíte boj o sestup?

Budeme dělat vše pro to, abychom se tomu boji co nejdříve vyhnuli.

Tým se před touto sezonou notně pozměnil. Jak se v novém působišti cítíte? Měl vliv na váš příchod bratr Ondřej?

Ve Vysoké se cítím skvěle. Pan Dejnožka pro klub dýchá. Jaký máme před zápasem servis, jsem nezažil ani v druhé lize v Chrudimi. Musím říct, že se o klub stará výborně. A brácha? Určitě měl vliv na můj příchod. Máme spolu dobrý vztah, takže když je možnost si s ním zahrát, tak jdu.

Jak zatím hodnotíte výkony a výsledky Vysoké v sezoně?

Myslím, že na podzim jsme měli trochu lepší výsledky, ale to doženeme teď v závěru jara (usměje se).

Na co ze své kariéry jste zatím nejvíce pyšný?

Nejvíce pyšný jsem na to, když pomůžu jakkoliv týmu, ve kterém hraju, k vítězství.

Nastíníte své plány do dalších sezon?

To nevím, mění se to každou chvíli. Po sezoně si sednu a vyhodnotím, co bude.

Dominik Palm

MILAN UJEC

Narozen: 27. prosince 1989
v Pardubicích.

Hráčská kariéra:

- Žáci – Pardubice • dorost - Hradec Králové
- muži - Letohrad (3. liga) • Viktoria Žižkov (1. a 2. liga)
- Hlavičovice (3. liga) • Čáslav (2. liga)
- Vlašim (2. liga) • Dvůr Králové n. L. (divize)
- Živanice (divize, 3. liga) • České Budějovice (2. liga)
- Chrudim (2. liga) • Český Brod (divize)
- Vysoké Mýto (divize) • Vysoká nad Labem (krajský přebor)

Vzájemná solidarita mezi profesionálním a tím ostatním fotbalem je to, co může pohánět náš sport neustále dopředu

Fotbalových zkušeností má na rozdávání. A to bez nadsázky a doslova! Procestoval s ním celý svět, přednášel a školil na všech kontinentech. Řeč je o trenérovi, metodikovi a odborníkovi každým coulem Zdeňku Sivkovi, jenž získal mezinárodní uznání jako málokterý český funkcionář. „Českému fotbalu bych popřál, aby našel tu svou nesprávnější identitu ve 21. století, a to bez podílu i vesnického amatérského fotbalu moc dobře nepůjde,“ říká v obsáhlém rozhovoru.

V nedávném rozhovoru pro časopis Hattrick jste uvedl, že amatérský fotbal je v klinické smrti. Jak jste to myslel?

Mluvil jsem konkrétně o vesnickém amatérském fotbale. Ale jinak se stačí podívat na statistiku za posledních deset let a zjistíte, kolik venkovských klubů zaniklo, jak se dále zmenšil počet mladých hráčů v kategorii dorostu, jak rapidně mizí soutěže v této kategorii, jak se spojují dvě, někdy tři vesnice, aby sestavily jeden tým dospělých. Znáám stále více a více podobných případů. Postupně se ztrácí jedna ze základních identit naší vesnice, kterou dříve tvořila hospoda, kostel a fotbal. Kostel stojí, hospoda běží, ale fotbal se ztrácí. Víím, o čem mluvím, protože jsem sám vyšel z vesnického fotbalu. Rozumím tomu, že se mění sociologie našeho života, že je zde moderní životní styl, že dochází k výměnám generací atd., ale to samé probíhá i v malých fotbalových zemích, jako je Norsko, Dánsko, Švédsko, Finsko, dokonce i na severu v Islandu a v řadě jiných zemích, a přesto to zdejší fotbal úspěšně řeší. Naproti tomu náš fotbal jako celek nebyl schopen tyto trendy přinejmenším v poslední dekádě alespoň zmírnit. K tomu všemu přispívá negativně i skutečnost, že náš fotbal netvoří jednotnou integritu mezi vesnickým amatérským, výkonnostním a profesionálním fotbalem. Profesionální fotbal výše uvedených zemí, nemluvě o Německu, Anglii, Francii, Portugalsku atd. významně nejen podporuje, ale i posiluje uvedený fotbal celou řadou solidárních přístupů. A nejen ve formě finanční pomoci, ale nabízí mu např. odbornou trenérskou pomoc, adekvátní manažerské, organizační a materiální zkušenosti. Ze svých studií v Anglii víím, že když má profesionální klub letní fotbalové prázdniny, tak nabídne amatérskému fotbalu využívání své materiálně technické základny, svá tréninková centra a těch případů by se v západním profesionálním fotbale našlo více. Nemluvě o řadě rozvojových programů, které profesionální fotbal nabízí. Čili existuje zde rozsáhlá patronátní aktivita profesionálního fotbalu vůči amatérskému, včetně jeho vesnické formy a to proto, že fotbal musí tvořit jednu rodinu, musí mít jednu integritu, protože v jednotě je jeho nejen sportovní, ale i společenská síla. Tedy jde o to, aby fotbal byl stále tou nejpoblíbenější lidovou zábavou. To ale musí v první řadě pochopit profesionální fotbal jako silnější partner a tyto aktivity rozvíjet. Tedy vzájemná solidarita mezi profesionálním a tím ostatním fotbalem je to, co může pohánět náš sport neustále dopředu.

Vidíte cestu do budoucna?

Jaká může být cesta? Především se poučit z výše uvedených zahraničních zkušeností, připravit adekvátní koncepcí rozvoje tohoto druhu fotbalu. Prostě zdůraznit, že vesnický amatérský fotbal je důstojným a nepostradatelným členem fotbalové rodiny, ale také to, aby se to „české fotbalové vlastnictví“ přesunulo z prázdných proklamací do vlastní reality fotbalového života. Český fotbal, přes všechny svoje problémy, má stále svoji vnitřní sílu, kterou by mohl, pokud bude chtít, toho dosáhnout.

S fotbalem jste procestoval celý svět. Jak si český fotbal obecně stojí v tomto porovnání? Jaké jsou rozdíly?

Náš fotbal hodně ztratil ze své dobré pověsti z minula, ztratil svou výkonnostní kapacitu, nedokáže se výrazně prosadit v evropských a světových soutěžích a přitom kapacita našeho dětského fotbalového talentu je rovnocenná s tím anglickým, německým, holandským atd. protějškem. A jaké jsou rozdíly? Za jeden z kardinálních problémů považuji skutečnost, že nedokážeme připravit naše talenty na profesionální fotbal jako např. Portugalci. Z jejich fotbalových akademií vycházejí devatenáctiletí až dvacetiletí talenti, které najdete ve většině fotbalových zemí západní Evropy, kde patří k těm nejlepším. Přitom portugalský fotbal je menší než ten náš, má méně klubů, hráčů atd. Nedávno jsem dostal od svých portugalských fotbalových spolupracovníků neuvěřitelnou informaci, že angažmá jejich hráčů v zahraničním profesionálním fotbale přineslo ve transferech a dalších finančních přínosech za posledních deset let zpátky do domácího fotbalu finance převyšující hodnotu v přepočtu 24 miliard korun! Ne dvakrát, ale třikrát jsem polkl naprázdno! U nás naopak, když máme absolventa akademie tohoto věku náhodou v první lize, kde často odehraje jen část utkání, myslíme si, že jsme úspěšní. Znovu opakují, náš dětský fotbalový talent, když se rozhodne jít fotbalovou cestou, není na začátku tohoto rozhodnutí horší než ten portugalský, jiná je však jeho pozdější fotbalová výchova.

UEFA Studijní skupina pro analytiku UEFA CHL. Horní řada zleva: A. Ferguson (Manchester U.), G. Houllier (FC Liverpool), R. Michels (nár. tým Holandska), B. Vogts (nár. tým Německa), R. Hodgson (nár. tým Anglie), A. Wenger (Arsenal Londýn). Dolní řada zleva: A. Roxburgh (UEFA tech. ředitel), Zdeněk Sivek, F. Ferrari (techn. ředitel Italského fotbal. svazu).

Jaké jsou jiné rozdíly?

Ty vidím u našeho fotbalu v narušené fotbalové morálce z nedávného období, která je teď předmětem pozornosti soudních tribunálů, kdy se dřívější představitelé našeho fotbalu zpovídají ze svých mafiánských praktik. Nemluvě o tom, že řada lidí, kteří si zadali s minulými nepořádky, ve fotbale i nadál působí a navíc zde zastávají i významné posice. Tím chci poznamenat, že očistovací proces v našem fotbale ani zdaleka neskončil. A i o tom se v zahraničí ví! Mám mnohokrát prověřenou zkušenost, že třeba Němci vědí o našem fotbale čtyřikrát více než my o jejich fotbale.

Zmiňoval jste, že jste nechtěl v českém prostředí pro fotbal pracovat. Změní se váš názor v nejbližší době? Lákalo by vás to?

Já jsem se samozřejmě angažoval i v minulém období. 27 let se podílím na editaci odborného časopisu Unie českých fotbalových trenérů pod názvem Fotbal a trénink, jsem členem vedení tohoto orgánů. Je-li zájem, předávám své zkušenosti ze svých stáží ze západoevropských fotbalových akademií na workshopech (Sparta, Slavia, Ostrava, Dukla Praha, Liberec atd.). Samozřejmě, že v nedávném našem fotbale, jehož představitelé vytvářeli systém, kterým degradovali fotbal, deklasovali jeho sportovní a společenské hodnoty, mně to pracovat více v našem fotbale moc netáhlo.

Co vám fotbal v životě přinesl a nadále přináší?

Pro mne to nejdůležitější: jednak přirozenou lidskou radost, která je nedílnou součástí mého životního zaměření a také to, že mám možnost se v něm potkávat, zejména v zahraničí, se slušnými, dobře vychovanými lidmi a také to, že ať jsem byl hráč, trenér, instruktor, ředitel atd. mě fotbal svým působením, svou celkovou výchovou pomohl si vybudovat pevný životní řád, jako bariéru proti případnému životnímu chaosu, anebo životní anarchii. To jsou ty hodnoty, které jsem z fotbalu získal a za co jsem fotbalu vděčný.

Co máte nyní ve fotbale na starosti?

V zahraničním fotbale jsem členem exekutivy Aliance evropských fotbalových trenérských asociací v Curychu ve Švýcarsku, od roku 1990 vedu dvě fotbalové akademie fotbalových talentů v USA, v S. Francisku a Washingtonu D.C., spolupracuji s fotbalovou asociací Oceánie/Austrálie, N. Zéland a všechny tichomořské ostrovy, udržuji kontakty s Asijskou fotbalovou konfederací v Kuala Lumpur, velmi si vážím pozornosti německého fotbalu, který mne pravidelně zve na své nejvýznamnější akce pro svou trenérskou obec a mám ze svých fotbalových studií na universitě v Sheffieldu v Anglii řadu fotbalových přátel, kteří jsou dnes v pozicích manažerů zdejšího profesionálního fotbalu, který sledují vlastně každý den pro jeho pro mne velmi silnou inspirační hodnotu. A k tomu dodám, že jsem 14 let pracoval pro UEFA na úseku mezinárodní edukace trenérů. Nemohu zapomenout také na nominaci ze strany UEFA do speciální studijní skupiny pro analytiku UEFA Champions League, kde jsem pracoval vedle světových expertů jako A. Ferguson (Manch. United, A. Wenger (Arsenal), G. Houllier (FC Liverpool/), R. Hodgson (nar. tým Anglie), B. Vogts (tým Německa), F. Ferrarri (techn. ředitel Italské FA), A. Roxburgh (UEFA tech. ředitel), R. Michels (nar. tým Holandska). To byla pro mne velká nejen fotbalová, ale i životní univerzita!

Kdo z odborníků, trenérů či hráčů vám prošel „rukama“? Kdybyste měl zmínit nějaké výrazné osobnosti.

Když jsem v polovině 90. let přenesl do českého fotbalu jako jeho technický ředitel z UEFA nový, moderní vzdělávací systém (UEFA Convention), prošlo tímto systémem UEFA Pro Licence mnoho našich současných trenérů. Např. I. Hašek, P. Rada, J. Šilhavý, M. Bílek, P. Vrba, J. Stejskal, ale třeba i váš hradecký L. Brož atd.

Jaký máte vztah ke Královéhradeckému kraji? Co se vám tu líbí, kde momentálně pobýváte a proč?

Momentálně pobývám na lázeňském pobytu ve Velichovkách a nestačím obdivovat současnou krásnou přírodu a převětivě lidi, se kterými se tady setkávám. Jsem také milovníkem barokního umění, a proto Kuks, zámky a další památky navštěvuji ve svém volném čase, jen co to jde.

Jaké máte povědomí o soutěžích, hráčích v regionu?

Především mám dost informací o hradeckém fotbale v minulosti, neboť mým velkým kamarádem byl pan Milouš Kvaček, který mi toho hodně povyprávěl o zlaté generaci hráčů Hradce Králové, o Hledíkovi, Pičmanovi, Krejčím, Zikánovi a o dalších, se kterými získal v minulosti mistrovský titul. Nesmím zapomenout na vynikající práci mého fotbalového

kamaráda Ladislava Škorpila, který v 80. a dalších letech vytvořil v Hradci Králové pozoruhodnou generaci mladých hráčů, kteří poté často dominovali v tehdejším našem reprezentačním fotbale. A to nemluvě o jeho jedinečném úspěchu se Slovanem Liberec, kdy přerušil hegemonii Sparty, Ostravy, Slávie atd. a stal se mistrem republiky. Současná generace hráčů je mi sympatická proto, že vlastně hraje každé utkání mimo domácí prostředí a přesto dosahuje zajímavých výsledků a umístění.

Letos v září na Královéhradecku proběhne očekávaný turnaj Václava Ježka. Vy jste osobně pana Ježka dobře znal. Doražíte se podívat?

Pan Václav Ježek byl vlastně můj celoživotní fotbalový mentor, od mladých fotbalových let, kdy mě trénoval v Liberci a v reprezentačním mládežnickém výběru té doby a který mne přesvědčil, abych šel v polovině devadesátých let pracovat jako profesionál na tehdejší fotbalový svaz. Stal jsem se tam technickým ředitelem, a hned mne s dr. Venglošem přizvali do přípravy tehdejší hráčské generace (Hašek, Skuhravý, Stejskal, Bílek, Griga, Chovanec atd.) na mistrovství světa v roce 1990 v Itálii, kde jsem byl v roli pozorovatele našich soupeřů (USA, Kostarika, Německo atd.), abych shromáždil informace pro náš reprezentační tým. Pomáhal jsem mu založit Unii českých fotbalových trenérů a on m zase pomohl vydat první edici časopisu Fotbal a Trénink, který existuje dodnes. Takže k vaší otázce: Pokud budu pozván, určitě rád přijedu na memoriál Václava Ježka. A pokud bude zájem, mohu v rámci turnaje připravit pro trenéry workshop o svých zkušenostech ze španělských, portugalských, německých či anglických fotbalových akademiích. Mám těch stáží za sebou dost.

Co byste českému fotbalu a vůbec tomu výkonnostnímu popřál do dalších let?

Aby se stal znovu nejpobulárnější lidovou zábavou, aby nabídl společnosti svou lepší vnitřní morálitu, aby rodiče znovu bez obav posílali své děti do fotbalových klubů, aby fotbal našel tu svou nesprávnější identitu ve 21. století, a to bez podílu i vesnického amatérského fotbalu moc dobře nepůjde.

PhDr., Mgr. Zdeněk Sivek, PhD., MBA

- UEFA Pro licence.
- vystudoval sportovní psychologii a fotbalový management se zaměřením na profesionální fotbal u Hallam University Sheffield v Anglii.
- člen exekutivy Aliance evropských fotbalových trenérských asociací v Curychu ve Švýcarsku.
- člen exekutivy Unie českých fotbalových trenérů a vydavatel jejího časopisu Fotbal a Trénink.
- externí učitel sportovní psychologie na Stanford University v Kalifornii, USA.

Sportovně jsem zemřel a ještě se z toho nedostal. V týmu bych chtěl mít pět Kuličů

Během kariéry rozhodně nebyl bezproblémový, trenéři z něj občas mívali vrásky. Proto určitě leckoho překvapilo, že se bývalý útočník pražské Sparty, Mladé Boleslavi, Českých Budějovic či Hradce Králové Marek Kulič dal na trenérskou dráhu. Jenže ten se v ní našel. Po letech působení u mládeže v Hradci Králové byl osloven z Mladé Boleslavi, kde se ujal rezervního celku. No a nyní dělá asistenta v nejvyšší soutěži. „Chtěl bych být jednou hlavní trenér v první lize,“ říká sedmačtyřicetiletý rodák z Hradce Králové.

Jste slavný, úspěšný fotbalista, ale nyní už také poměrně zkušený trenér. Jak se stalo, že jste se dal na trenérskou dráhu?

Bylo to, když můj syn začínal hrát fotbal jako pěti, šestiletý chlapec. Dal jsem ho tehdy do hradecké školičky a jemu se tam moc nelíbilo. Tak jsme přešli posléze do přípravek v Malšovicích, kde bydlím, a tam mě trenér poprosil, abych mu s tím pomáhal. Licenci B jsem měl díky tomu, že jsem měl sto ligových startů, pak jsem se přihlásil na licenci A a postupně jsem se k tomu dostal.

Působil jste u hradecké mládeže, a nyní v Mladé Boleslavi. Druhým rokem děláte 2. asistenta v první lize. Našel jste se v trenérském řemesle?

Dá se to tak říct. Strašně mě to baví a cítím se v tom velmi dobře.

Jste přísný nebo dokážete i pohladit?

Na trénincích jsem přísný, dokážu zvýšit hlas a v zápasech jsem pak většinou ten, co dokáže pohladit a zklidnit to, abych nepřenášel stres z utkání na hráče. Takže na tréninku hodně ostrý, v zápase pohodový.

Je pro vás zadostiučinění, že jste se dostal zpět do Boleslavi, kde se vám v aktivní kariéře dařilo?

Dá se to tak říct. Já jsem vlastně dostal nabídku od Boleslavi na trénování B týmu. Tu jsem přijal a od té doby jsem tam maximálně spokojený.

Někdy v minulosti jste prohlásil, že kdybyste měl v mančaftu Marka Kuliče, asi byste ho trefil.

Jasně, ale když to teď vidím z trenérského hlediska, tak bych těch Kuličů v týmu chtěl mít třeba pět.

Proč?

Jedna věc je fotbalové myšlení, dovednosti. Strašně mi dnes chybí takové to předvídání, čtení hry, taková anticipace. Když to vidím teď v Boleslavi, tak třeba Marek Matějovský to má stejně, podobně vidíme fotbal. A druhá strana mince je, že mě hodně baví dělat s hráči, kteří jsou nějakým způsobem problémoví.

Jak se s takovými hráči pracuje?

Hodně na individuální bázi. Je třeba se s nimi hodně bavit, v menší skupince. Člověk si musí najít nějakou cestu k nim a docela mě to i baví. Když jsem byl v Hradci u mládeže, s problémovými hráči jsme si nakonec i rozuměli, jejich výkony gradovaly a všichni byli spokojeni.

Když se vrátíme k vaší kariéře, nelitujete že jste mohl dosáhnout víc?

Kolikrát jsem to tom přemýšlel. Samozřejmě, kdybych si to v tom mládí nepokazil, mohlo to vypadat ještě jinak. Ale třeba taky ne, to člověk neví. Asi to tak mělo být, už se v tom nechci babrat.

Co se tehdy stalo? S fotbalem jste na nějakou dobu skončil.

Fotbal jsem miloval. Kolem nějakých sedmnácti let mi ho ale zprotivil trenéři. Byli hodně ostří, křičeli, řvali a já přestal mít chuť hrát. A v tom ročníku jsem nebyl jediný. Byli jsme tehdy tři, přičemž já byl pak jediný, který se k fotbalu vrátil.

A nakonec jste stihl výbornou kariéru v první lize. Jaká sezona byla nejlepší?

V Budějovicích jsme s Davidem Lafatou vytvořili druhý nejlepší útok v lize. Povedené období samozřejmě bylo v Mladé Boleslavi, kdy jsme byli druzí v lize a hráli evropské poháry. Ale asi nejvíce mi v paměti utkvěla Sparta, to je prostě top český klub. A samozřejmě národní mužstvo.

Ve Spartě se to ale nakonec ne úplně povedlo.

Zpočátku jsem hrál v útoku s Liborem Doškem a za Michala Bílka jsme udělali „double“. Pak mě začali dávat na halva, a to už nebyla moje sorta. Ale jak jste ve Spartě, tak i kdyby jste hráli například beka, tak mlčíte. Díky tomu jsem přišel o Euro a ty výkony nebyly takové.

Starty máte i v reprezentaci, kde jste prožil zajímavý začátek. Prý jste obdržel první pozvánku po tom, co jste slavil narození syna.

Ano. Byl jsem náhradník v reprezentaci a nebral jsem to tak, že by to vyšlo. Byly tam osoby jako Rosický, Koller, Jankulovský, Nedvěd atd. Po domácím zápase jsem zapíjel narození kluka, takže jsem to neřešil. Druhý den byl trénink a najednou přišla první pozvánka.

Pojďme k nižším soutěžím. Po konci v Hradci Králové jste zamířil do Živanic a následně do Kratonoh, kde se vám velmi dařilo a s Jiřím Kořínkem jste vytvořili neuvěřitelné útočné duo.

Je to tak, sešel se dobrý mančaft, dobrá parta a šlapalo to. Ten chlapec byl gólový, měl neuvěřitelné zakončení, výběr místa v pokutovém území, pravá, levá noha, hlava. Moc neuměl hrát zádama k bráně, ale byl rychlostní typ.

Proč to podle vás tehdejší parták z útoku nedal. Proč nešel výš?

Neměl fotbal na prvním místě a žil takový bohémský život.

Jaký máte nyní vztah k nižším soutěžím? Sledujete je?

Jak jsem říkal, bydlím v Malšovicích, takže sleduju Malšovice v 1. B třídě, kde hraje i můj kamarád Adrian Rolko. Sem tam se kouknu v přeboru na hradeckou Slavii, kde trénuje další kamarád David Homoláč. Viděl jsem první poločas semifinále Poháru se Solnicí a byl velice překvapený. Hra měla dobré tempo, kvalitu, byl jsem mile překvapen. Na finále se asi také zajedu podívat.

V červnu budete tváří mistrovství České republiky veteránů. Co říci k tomuhle turnaji?

Jenom samá chvála těm borcům. I mě lákali, abych šel hrát, ale bohužel z časového vytížení nestihám. Když mi volal p. Andrejs, neváhal jsem a velice rád se přijdu podívat na nějaký finálový zápas a předám ceny. Podobní borci, jako jsme byli my, budou pomalu končit a víte, jak to je. Mladí už nechtějí moc tahat a staří bardí budou končit. Soutěže se tak budou pomalu rozpadat, co jsem slyšel a co vnímám. Klukům přeji pevné zdraví, aby vydrželi a scházeli se co nejdéle.

Trenování vás baví. Jaké máte cíle do budoucna?

Když člověk něco dělá, tak chce mít nejvyšší cíle. Profesionální sportovec umírá dvakrát. Já zemřel sportovně a ještě se z toho nedostal, protože mi to pořád hodně chybí. Teď jsem zase blízko, nasávám tu vůni utkání v lize, což mě těší, učím se, zdokonaluju a poznávám. Jednou chci být hlavním trenérem v první lize, ale každý ví, jak těžké je se tam dostat.

Dominik Palm

Vyhovuje mi, že situace zažívám rovnou na hřišti. Trénování mě chytlo

Trenér Třebechovic Václav Kotal. Nenechte se však mýlit. Nejde o bývalého útočníka a poté profesionálního kouče, jenž ve své dosavadní kariéře vedl například Hradec Králové, Jablonec, Brno, mládežnické reprezentace, ale také pražskou Spartu. Reč je o jeho synovi Václavovi ml. Hráči, který okusil i třetí ligu, ovšem poměrně brzy se rozhodl kariéru poloprofesionálního fotbalisty ukončit. Nyní působí v Třebechovicích, kde z pozice hrajícího trenéra vede tradičního účastníka AM GnoI 1. A třídy. „Každý trénink a zápas stále nabírám nové a nové trenérské zkušenosti,“ říká bývalý člen kádrů mládežnického Hradce Králové, dále Týniště nad Orlicí, Hořic, Velimi, Předměřic či Náchoda.

Jak jste spokojený s výkony a výsledky Třebechovic v 1. A třídě?

Tuto sezonu doposud stále musím hodnotit kladně oproti sezonně minulé, ale jaro nám určitě nevychází podle představ. Herně to není vždy špatné, ale výsledky se teď nedostávají.

Proč zrovna Třebechovice?

V Třebechovicích už pár let bydlím, takže je to pro mě časově ideální angažmá.

Mužstvo Třebechovic na domácím stadionu. Foto: Archiv klubu

Jste hrajícím trenérem mužstva. Vyhovuje vám tato role?

Původně jsem neměl v úmyslu na hřišti působit a chtěl pouze trénovat. Bohužel personální situace v kádru nebyla a stále není ideální, takže mi ani nic jiného nezbývá. Vyhovuje mi to, že herní situace s hráči zažívám rovnou na hřišti a nevidím vše pouze z „dálky“ z lavičky.

Jaké vidíte výhody toho, že jako trenér zároveň působíte na hřišti?

Kolikrát si myslíte, že daný hráč nepodává ideální výkon z nějakého důvodu. Pak jdete hrát na jeho post a poznáte, že je to třeba způsobeno i tím, že nemá komu nahrát, takže situaci pak řešíme s více hráči. Dále jako hrající stoper mohu mužstvo lépe dirigovat přímo na hřišti než z lavičky.

Vidíte i nevýhody?

Člověk na hřišti vidí zblízka okamžitě chyby hráčů, tak to ode mě kluci dostávají „sežrat“ rovnou a ne vždy je to samozřejmě ku prospěchu věci. Pokud kritiku ovšem přijmou konstruktivně, což ale ne každý umí, tak je to dle mého názoru lepší, než vše řešit až zpětně třeba o poločase. Občas trochu hůře také zkousnu nějaký ten verdikt rozhodčího.

Poslední tři zápasy tým prohrál. Čím si to vysvětlujete?

Celé jaro, kromě prvního zápasu, který jsme na půdě posledního Náchoda se štěstím zvítězili, se nám nedaří střílet branky. V zimě se nám zranil klíčový ofenzivní hráč, takže máme velký problém vstřelit branku i týmům, které jsou tabulkově pod námi. Často máme herní převahu, ale nejsme schopni ji proměnit v góly. V defenzivě nám to ještě stále také nefunguje bezchybně, takže se dá říct, že výsledky odpovídají tomu, co předvádíme v obou věpnech. Dopládáme také na velmi úzký kádr, kdy prakticky nemůžeme v zápasech soupeře překvapit střídáním, protože nás je prostě málo.

Jaká je úroveň 1. A třídy?

Tuto sezonu soutěž zdravě okysličili čtyři nováčci. Soutěž je oproti loňsku vyrovnanější na obou pólech tabulky a tím pádem celkově určitě zajímavější. Vyložený outsider tento rok také není. V naší soutěži můžeme vidět jak spoustu zkušených hráčů, kteří mají za sebou roky ve vyšších soutěžích, tak i dost nadějných mladých hráčů, takže celková úroveň soutěže je velice dobrá.

Radíte se o fotbale a trénování se svým otcem? Podporuje vás?

Ze začátku svého trénování jsem s ním samozřejmě spoustu věcí probíral. Teď už to tak časté není, ale o fotbalu jako takovém se bavíme často. Pro něj je fotbal dá se říct vědní obor, takže každá debata je výživná. Nejvíce mi ale dalo, když jsem ho před lety zažil v Náchodě sám jako trenéra. Z toho čerpám stále a budu asi navždy.

Jak moc důležitý byl otec pro vaši fotbalovou a nyní trenérskou kariéru?

Asi jako každý otec vedl svého syna k fotbalu, protože ho sám hrál a miloval, takže jeho vliv byl určitě zásadní. Bohužel jsem asi zcela nenaplnil jeho očekávání, která byla určitě vyšší. Sám jsem s fotbalem ve 24 letech skončil, protože jsem neviděl smysl hrát ho na poloprofesionální úrovni. Teď po více jak deseti letech jsem se k němu opět vrátil, ovšem už jen s trenérským úmyslem, tak to mu určitě opět udělalo radost.

Jaké máte jako trenér ambice? Vzděláváte se?

Každý trénink a zápas stále nabírám nové a nové zkušenosti. Trénování mě velmi chytlo a snažím se neustále hlídat nějaké poznatky a trendy. Člověk si ale musí uvědomit, že trénuje Třebechovice a ne Barcelonu (usměje se). Věřím v poctivou práci a chci jít krok za krokem. Moji ambicí je teď zachránit Třebechovice v soutěži a nadále zlepšovat moje svěření.

Pojďme ještě k vaší aktivní kariéře. Je moment, na který jste pyšný nebo na který si hned vzpomenete?

Když někomu vyprávím o mé krátké a nepříliš výživné hráčské kariéře, tak si vždy vzpomenu, že jsem si zahrál za Náchod Mol Cup proti Spartě na vyprodaném domácím stadionu proti hráčům jako Bony, Řepka, Kadlec. To je příjemná vzpomínka. Také na působení v ČFL, kde tehdy v jedné skupině hrála rezervní mužstva ligových týmů, takže člověk pravidelně nastupoval proti profíkům, což bylo velmi náročné a zároveň velkou výzvou.

Vaše plány do budoucna?

Jako fotbalista už mám pouze plán přežít každý zápas ve zdraví (usměje se). Jako trenér mám teď v hlavě hlavně posledních šest zápasů této sezony. Vzhledem k aktuální situaci našeho kádrů nás čeká nelehká práce. Věřím ale, že vše úspěšně zvládneme. Pokud mě bude trénování bavit a budu v něm úspěšný, rád bych se mu věnoval i nadále. V budoucnu bych se třeba nebránil možnosti dělat asistenta zkušenému trenérovi a nabrat tak další potřebné zkušenosti.

Dominik Palm

VÁCLAV KOTAL

Narozen: 16. září 1985 v Náchodě

Hráčská kariéra:

- mládež FCHK • Týniště nad Orlicí • Hořice
- Velim • Předměřice • FK Náchod • Staré Buky
- Loko HK • Třebechovice pod Orebem

Trenérská kariéra:

- Třebechovice pod Orebem

Konečně jsem si začal více věřit

Fotbalisté Kopidlno se aktuálně pohybují na vrchních příčkách tabulky JAKO 1. B třídy skupiny A. K dobrým výsledkům týmu pomáhá i mladý krajní záložník Petr Schlesinger, jenž se v posledních zápasech prosazoval i střelecky. „Teď stihám každý trénink a je to znát,“ říká dvacetiletý rychlík s minulostí v Jičíně, novobydžovské Cidlině, Olympii či Slavii Hradec Králové.

Petre, Kopidlno okupuje třetí příčku tabulky. Panuje spokojenost?

Víceméně ano, před začátkem soutěže jsme si stanovili určitý cíl, a to být na bedně. Ale já samozřejmě cítím, že by nám slušelo být minimálně o jednu příčku výš (usměje se).

Čím si vysvětlujete výkonnostní vzestup týmu?

Určitě na tom má zásluhu zimní příprava, kterou jsme všichni odmakali na sto procent. Dále určitě nastavení systému hry, kterým se na hřišti chceme prezentovat.

Vám samotnému se v poslední době výborně daří.

Ano, po dlouhé době jsem dal pár gólů (usměje se). Snažím se do své hry vnést více klidu a konečně jsem si začal více věřit. Ale pořád vím, že ze sebe dokážu vydat víc.

PETR SCHLESINGER

Narozen: 15. prosince 2002 v Jičíně

Hráčská kariéra:

- FK Kopidlno • SK Jičín • RMSK Cidlina Nový Bydžov
- FC Olympia Hradec Králové • FC Slavia Hradec Králové
- FK Kopidlno

Úspěchy:

- 2x vítěz Krajského přeboru mladšího a staršího dorostu s SK Jičín, možnost zahrát si proti pražské Spartě a Slavii

Pomohla i změna zaměstnání, kdy máte více času na fotbal?

Ano, teď stihám prakticky každý trénink a je to znát. To bych viděl určitě jako největší výhodu mého nového zaměstnání.

Jste rychlostním typem hráče. Je právě rychlost tím aspektem, který se snažíte nejvíce ve hře využívat?

Ano, vždy to byla moje přednost, do toho se snažím pra-

covat dobře s míčem. Zároveň ale moji slabinu vidím v důrazu, na kterém musím do budoucna zapracovat.

Myslí Kopidlno ještě na druhé místo? Na Skřivany ztrácíte čtyři body.

Určitě ano! Momentálně je soutěž hodně vyrovnaná a muže se stát ještě cokoliv. Zálusk na druhé místo určitě máme.

Co čekáte od zbytku 1. B třídy?

Určitě vyrovnané zápasy, hodně branek a plno emocí.

Jak jste osobně spokojený v Kopidlně?

V Kopidlně jsem spokojený velice, s většinou kluků z týmu se znám od malička, což je jedna z našich výhod. Výhodou jsou určitě zkušenosti starších spoluhráčů, kteří pro náš tým jsou velice důležití, snaží se nám mladším poradit a týmu velice pomáhají. A určitě týmový duch, myslím si, že máme momentálně skvělou partu jak v týmu, tak i vedení týmu, které si pro nás připravuje různé odměny v podobě pohoštění apod. za vyhrané zápasy. Je to super (usměje se).

Jak moc důležitá je osoba Tomáše Sedláčka? Bývalého ligového útočníka, který je nyní hrajícím trenérem mužstva.

Za mě je Tomáš pro náš tým velmi důležitý, je opravdu na hřišti znát. Někdy je neuvěřitelné, z čeho dokáže dát branku. A jeho zkušenosti, které má, jsou obrovské a dokáže je využít. Je to skvělé s ním hrát.

V čem vám hráčům nejvíce pomáhá a jaká je s ním spolupráce?

Snaží se nám radit jak třeba jinak řešit situace, které se nám zrovna nepovedou. Co se mi nejvíce líbí, je fakt, že dokáže člověka i povzbudit, když se zrovna nedaří. Samozřejmě má u nás všech velký respekt a musíme ho brát i jako trenéra. Ale i jako spoluhráče a kamaráda je výborný.

Co vaše fotbalové ambice do budoucna?

Nyní bych se chtěl s Kopidlnem umístit na co nejvyšší příčce a předvádět co nejlepší výkony a třeba dát i nějakou tu branku (usměje se). Vždycky říkám, že by si Kopidlno zasloužilo vyšší soutěž, takže do budoucna bych se chtěl s Kopidlnem podívat i do vyšší soutěže.

Dominik Palm

Petr Schlesinger si působení v Kopidlně fotbalově užívá.
Foto: Archiv hráče

Fotbal u nás hrajeme hlavně kvůli partě. Titul už jsme stihli oslavit

Jednadvacet odehraných utkání, šedesát bodů na kontě a jistý titul. To je aktuální bilance rezervy hradecké Slavie v JAKO 1. B třídě skupiny B. Sešivaná parta kamarádů a jinak velmi kvalitních fotbalistů, kteří spolu krouží už několikátou sezonu, se v tomto soutěžním ročníku s předstihem dočkala primátu v soutěži, o který hodně stála. Z výsledků a také z atmosféry v týmu má pochopitelně radost také kapitán týmu a dnes již bez nadsázky legenda klubu Jakub Lán.

Jaké to je mít pět kol před koncem v kapse titul v 1. B třídě?

Je to příjemné, také jsme to už stihli po zápase s Hronovem rádně oslavit.

Byl to cíl týmu pro tuto sezonu?

Od vedení jsme takový cíl před sezonou dostali. Určitě je to pro mladé hráče lepší hrát vyšší soutěž.

Obecně s trochou nadsázky se dá říci, že skupina B 1. B třídy je hlavně o Slavii HK. Jak si osobně užíváte letošní ročník?

Podzim ještě nebyl tak dominantní, ale přes zimu jsme kvalitně potrénovali, změnili herní rozestavení a jaro už je o tom dát co nejvíce branek, dostat co nejméně a pomoci Šimonu Dernerovi ke králi střelců soutěže.

Jakub Lán je srdcařem a legendou hradecké Slavie.

Předpokládám, že ambice postoupit do 1. A třídy máte. Přemýšlíte už lehce nad příští sezonou?

Jak kdo. Ale nad příští sezonou přemýšlíme aktuálně dost intenzivně, protože ve hře je založení C týmu, především pro nás starší.

Tým evidentně drží hodně pospolu, trávíte spolu čas i mimo hřiště. Je parta největší devízou současného mužstva?

To stoprocentně a už je tomu tak spoustu sezon. S převážnou většinou kluků je to už sedmý postup ve Slavii. Fotbal u nás hrajeme hlavně kvůli partě.

Hodně hráčů přešlo z A týmu do B týmu. Co bylo hlavním důvodem?

Hlavním důvodem bylo posílení A týmu pro postup do divize.

JAKUB LÁN

Narozen: 14. prosince 1986
v Hradci Králové

Hráčská kariéra:

- do mladšího dorostu v FC HK, FC Slavia HK

Úspěchy:

- 3x postup za sebou z OP do KP

Jak fungují vztahy „A“ tým „B“ tým. Proslýchá se, že nejsou úplně idylické.

To bych neřekl. Samozřejmě to nejsou vztahy, jaké panovaly v předchozích letech, když jsme měli společnou kabinu a týmy nebyly defacto rozdělené na A a B. Je to ale logické, přišlo spoustu nových hráčů z různých týmů. Nicméně si myslím, že spolupráce funguje jako v jiných týmech a vypomáháme si, jak je to jen možné.

Jak jako zkušený hráč hodnotíte 1. B třídu. Jaká je úroveň?

To se mi hodnotí velice těžko, ale obecně si myslím, že úroveň všech soutěží od KP a níž má klesající tendenci.

Máte dva syny, které vedete ke sportu. Jak si aktuálně vedou?

Staršímu je 8 let a zatím zvládá kombinaci hokeje a fotbalu, ale hokej je pro něho číslo jedna. Mladšímu ještě nejsou ani tři roky, ale už se taky snaží vyrovnat bratřím. Oba je chci vést především ke sportovní všestrannosti, jako vedli mě moji rodiče.

Když se ohlédnete, na jakou sezonu či moment ve své kariéře jste nejvíce zatím pyšný?

Jednoznačně na to, jakou partu jsme za ty roky ve Slavii vybudovali a na vítězný barážový zápas s Přepychy o postup do krajského přeboru ve starém areálu Slavie.

Vaše fotbalové plány do dalších let?

Hrát dokud mi to zdraví a soudnost dovolí.

Dominik Palm

Semifinále Poháru hejtmana

V středu 10. května byly na programu semifinálové duely Poháru hejtmana Královéhradeckého kraje. Postup do finále nakonec vybojovaly týmy FC Slavia Hradec Králové a FK Jaroměř, které porazily Solnici, respektive Libčany. Foto: fotbalfoto.cz - Eva Šebová, Václav Mlejnek

FINÁLE POHÁRU

HEJTMANA KHK

Středa 31. května (17.30 hodin)

FC Slavia Hradec Králové - FK Jaroměř
hřiště Třebechovice p. O.

Obrat z 0:3 a čtyři branky? Euforie! Fotbalově jsme udělali obrovský posun

Dost možná toto zažijete jednou za kariéru. V utkání Divize C mezi Novým Bydžovem a Trutnovem vedli domácí již 3:0. Ovšem ani výrazný náskok po prvním poločase jim na bodový zisk nestačil. Hosté z Trutnova ve druhém poločase skóre dokonale otočili a nakonec zvítězili 4:3! Lví podíl na výhře měl útočník Jakub Slavík, jenž vstřelil všechny čtyři branky svého týmu. „Myslím, že už v poločasové pauze jsme všichni věřili tomu, že to můžeme zvládnout,“ říká mladý střelec.

Jakube, čtyři branky během třiceti minut a hlavně obrat skóre z 0:3 na 4:3. Co k tomu říci?

Euforie! Myslím, že nebylo moc lidí, co by nám za stavu 0:3 věřilo, ale my věděli, že jsme schopni zápas minimálně zremizovat, že v druhém poločase pro nás začíná nový zápas.

Zažil jste někdy něco podobného? Co jste po utkání jako jeho hrdina prožíval?

Bylo to neuvěřitelné. Nikdy jsme nic podobného s klukama nezažili a jen tak na to nezapomeneme. Bylo to dost emotivní a samozřejmě i z gólů mám velkou radost. Co jsem zažíval, je těžké popsat, ale něco jako lehkou zapamatovatelnou vzpomínku na dlouhý čas.

Dal jste někdy čtyři branky v utkání? V jakékoliv soutěži je to rozhodně úctyhodný výkon.

Děkuji. Je to poprvé, co jsem dal v jednom zápase čtyři góly. Ještě větší radost je samozřejmě z toho, že šlo o nepříznivý stav 0:3 a po posledním gólu byl odpískán konec.

Jaké byly oslavy? Prý jste zpívali (zřejmě po vzoru pražské Sparty) „Slavas on fire“!

Oslavy jsme si užili. Ohledně popěvku „Slavas on fire“, nevím úplně podrobnosti, odkud to pramení, každopádně po takovém zápase je to ta nejpříjemnější tečka.

Šlo nejlepší zápas vaší dosavadní kariéry?

Jeden z nejlepších určitě.

Co pomohlo k tomu, že jste začali věřit v obrat?

Myslím, že už v poločasové pauze jsme všichni věřili tomu, že to můžeme zvládnout. První gól nás extrémně nakopl a slepený druhý gól už jen potvrzoval, že jsme na koni my a že bude jen o nás, jestli odjedeme s prázdnou či se všemi body.

Trutnov obecně prožívá vydařenou sezonu v Divizi C. Jak hodnotíte dosavadní bilanci?

Souhlasím. Aktuálně 46 bodů a jediná prohra na jaře s Libercem splňuje naše představy.

Jak jste v Trutnově spokojený? Našel jste klub, kde vám to sedí a můžete fotbalově růst?

V Trutnově jsem spokojen absolutně se vším, jak jsem již několikrát zmiňoval. Fotbalově jsme udělali během dvou sezon, co tu aktuálně jsem, obrovský posun a věřím, že i nadále se máme kam posouvat.

Jak jste si zvykl na dospělou divizi? Jaká je její úroveň?

Divize je vlastně první soutěž, kterou hraju. V covidu jsem byl v Olympii HK v krajském přeboru, ale tam jsme toho ani tolik neodehráli, takže nemůžu hodnotit úroveň soutěže jako nějaký zkušený matador, který má zkušenosti z X lig napříč republikou. Řekl bych, že během druhé sezony jsem si na ni slušně zvykl a cítím se dobře.

Co všechno stojí za tím, že se Trutnovu daří a nemá letos problémy se záchranou?

Řekl bych, že poctivá práce každého z nás a kvalita, kterou bych nespojoval se spodkem tabulky.

Jaké jsou ambice týmu do zbytku jarní části?

Máme za cíl udělat historicky nejvyšší počet bodů v Trutnově v divizi (51). Máme čtyři kola před sebou a věřím, že jsme schopni v každém z nich bodovat.

Vaše osobní cíle do budoucna?

Hlavní ambice je být zdravý. Fotbalově chci podávat co nejlepší výkony, kterých jsem schopen a vždy být platný pro tým.

Dominik Palm

Útočník Jakub Slavík v utkání proti Chrudimi B. Foto: Jiří Petr

Průběh sezony je nad očekávání. Kluky chceme dovést do dospělé kategorie

Zažívá vydařenou sezonu. V podzimní části kraloval, na jaře v tomto trendu pokračuje. Spojený tým Dobruška/Opočno v kategorii starších žáků válí. A radost z výkonů i výsledků pochopitelně má i jeden z trenérů Tomáš Krahulec. „Naší prací je motivovat hráče, aby měli zájem o fotbal,“ říká skromně mladý kouč.

Letošní sezona vám zatím vychází skvěle.

Je to tak, sezona probíhá nad očekávání. S průběhem jsme velice spokojeni.

Na podzim jste suverénně vyhráli svoji skupinu. Jaké byly cíle před sezonou?

Cíle před sezonou nebyly nijak vytyčeny. Chceme společně s kolegy trenéry vést kluky hlavně tak, aby je fotbal bavil.

I ve finálové skupině jste zatím stoprocentní. Čemu to přičítáte?

Jsme za to rádi. Naší výhodou je určitě týmovost, ale taky práce jednotlivých hráčů pro tým. Myslím, že jsme dobře fyzicky připraveni. Kluci pravidelně nastupují i za mladší dorost proti starším a vyspělejšími hráčům.

Jako tým jste spojeni s okolním Opočnem. Jak jsou síly rozloženy?

Již několik let jsme spojeni s Opočnem. Na druhou stranu je to smutné, když dvě města vedle sebe jsou vzájemně na sobě závislá na výchově mládeže. Ale těch faktorů, které do toho zasahují, je mnoho. Poměr hráčů v kategorii starších žáků je to půl na půl.

Jste mladý trenér. Jak vnímáte respekt hráčů k vaší osobě? Zvláště v této kategorii.

Hráči chovají ke mně respekt jako já k nim. Respekt si člověk musí získat gestem či činy. A jsou hranice, které se nesmějí prolomit.

Často se říká, že kategorie starších žáků či mladšího dorostu jsou hodně problematické. I co se týče zájmu o fotbal. Souhlasíte?

Každá kategorie má své pro a proti. Ale pravda je, že zájem v těchto letech se různí a každý je jiný. Ani u nás to není jinak. Naší prací právě je motivovat hráče mít zájem o fotbal.

Jaké máte jako trenér již zkušenosti a kam se chcete posouvat?

Kluky jsem převzal ve starší přípravce, takže s nimi jsem již třetí kategorii, ale jako všichni jsme byli ovlivněni covidem. Co se týče posunu, tak je chci dovést do mužů, aby se dále věnovali fotbalu. Určitě bych se chtěl dát vzdělávat, předávat zkušenosti a rady dál.

V A týmu Dobrušky máte bratra Pavla. Jak moc spolu řešíte fotbal?

Ano, je to tak. Fotbal řešíme prakticky při každém setkání. Ale o trénování jako takovém se nebavíme.

Co vaše hráčská kariéra?

Moje hráčská kariéra se prakticky celá odehrála v Dobrušce, jen v dorostu půlroční hostování v Olympii HK. Za celou dobu jsem vyzkoušel všechny posty na hřišti. A nakonec jsem začal trénovat děti, což mě více motivuje.

Dominik Palm

TOMÁŠ KRAHULEC

Narozen: 3. června 1994 v Opočně

Hráčská kariéra:

- vítěz okresního poháru starších a mladších žáků

Trenérská kariéra:

- vítězství v jarní skupině mladších žáků (2022)
- vítěz podzimní části starších žáků 2022/2023

Spojený celek starších žáků Dobruška/Opočno.

Foto: Archiv klubu.

Tomáš Krahulec vede svoje svěřence už ve třetí kategorii po sobě.

Foto: Archiv TK

Trvalo patnáct let, než přišly úspěchy. O fotbale mám stále přehled

V roce 2020 se stal historicky prvním českým hráčem, který získal statut profesionála prostřednictvím PDC Q-school. Řeč je dnes už o slavném českém šipkaři Karlu Sedláčkovi, rodákovi z Červeného Kostelce, který se v mládí věnoval fotbalu. „Dodnes fotbal miluju a mám o něm přehled,“ říká čtyřiačtyřicetiletý šipkař, jenž se nedávno na evropském turnaji Czech Darts Open dostal mezi šestnáct nejlepších.

Bez nadsázky se dá říci, že jste červenokostelecká celebrita.

Já si to vůbec nemyslím (směje se). Myslím, že jsem furt ten borec z té vesničky tam nahoře a jsem spokojený.

Jak vnímáte zájem o svou osobu?

Zájem se určitě rapidně zvedl. Ať už na sociálních sítích nebo i v reálném životě. Lidé mě poznávají, chtějí se vyfotit, poslat něco ze šipek, popis karty, maličkosti. Ale samozřejmě se na mě obracejí i s prosbami na charitativní projekty, čemuž se vždycky snažím vyhovět a poslat nějaký podepsaný dres atd.

Ke slávě většinou vede dlouhá cesta. Jak se stalo, že jste začal hrát šipky a jak dlouho se tomuto sportu věnujete?

Já si ani nemyslím, že bych to hrál kvůli nějaké slávě, ono to jde samozřejmě ruku v ruce. Myslím, že hraju nějakých 28 let. Člověk si postupně během kariéry vždy vytyčil nějaké cíle a já jsem si nedával malé cíle. Šel jsem dál krůček po krůčku, a to byl běh na strašně dlouhou trať. V mém případě to trvalo minimálně patnáct let, než se dostavily nějaké větší úspěchy.

Nedávno jste zažil velmi povedený víkend. Co se vám povedlo?

Byl to takový jeden ze splněných snů, protože hrát před domácí halou na turnaji Czech Darts Open, kde na vás křičí a podporuje vás 3200 diváků, to je něco úplně neskutečného. Ta atmosféra v hale, která skandovala vaše jméno, byla fascinující. Vůbec celý turnaj byl skvělý. Všechny top hvězdy BBC říkaly, že atmosféra je srovnatelná s Premier League, kde chodí 10 tisíc i víc diváků. Lidé byli korektní a fandili vlastně všem. Nebylo to negativní publikum k soupeřům, což si také chválili, protože v Německu nebo Holandsku to tak rozhodně není.

Pokračujte.

Povedlo se mi v pátek porazit J. Sparidaanse a dostat se do 2. kola, kde mě čekal Joe Cullen, absolutní světová extratřída. A i jeho se mi podařilo porazit 6:4. V neděli jsem bohužel vypadl v osmifinále s Robem Crossem. Zradila mě tam trochu koncovka. Ale přišlo krásné gesto od něj, kdy moje malá dcerka plakala, že jsem prohrál a Rob za ní přišel, věnoval jí ty šipky, se kterými mě porazil a ještě jí dal spropitné, ať si koupí něco hezkého. To bylo neskutečné.

V roce 2020 jste se stal historicky prvním českým hráčem, který získal statut profesionála prostřednictvím PDC Q-school. Co to pro vás znamená?

Rok 2020 byl absolutním milníkem v dějinách českých šipek. Já jako první hráč jsem získal tu možnost startovat mezi 128 nejlepšími hráči světa. Život se mi úplně obrátil. I když jsem věděl, do čeho jdu, realita byla daleko divočejší. Teď už tu hraju 4. sezonu a musím říct, že letos to byla pro mě ta nejlepší sezona.

Prý už máte i mladého nástupce.

Ano, další rok mě napodobil tenkrát devatenáctiletý Adam Gawlas, což bylo ještě úplně něco šilenějšího. Hráč, který hrál asi rok a půl šipky, se dostal na MS juniorů, kde prošel do finále, pak získal kartu a od té doby jezdí se mnou. Čekáme, až se přidají další hráči. Myslím, že to nebude dlouho trvat.

Jak často trénujete a jak se dá šipkami uživit?

Trénovat se snažím průběžně. Standardně přes pracovní týden trénuju sám, kdy hraju různé kombinace. A pak také dvakrát v týdnu přijdou sparing partneři a hraje se proti sobě, což je super i pro hráče, kteří se tím zdokonalují a je to prospěšné pro všechny. Pro mě teď není tak důležité hrát hodně hodin denně, ale dávat tomu 130 procent.

Jaký je obecně zájem ze strany veřejnosti o šipky?

Já myslím, že zájem veřejnosti za posledních pět let, co jsme tady vlastně s Pavlem Kordou šipky pozvedli, vystoupal do výšin. Pavel Korda je člověk, který má na starosti všechny velké exhibice. To je i případ nedávného turnaje v Praze. Pavel pro šipky žije a dělá pro ně maximum. Já se zase snažím přitáhnout pozornost hráčů a veřejnosti, takže jsme takový super tým. Už jenom to, že turnaj v Praze vysílala živě televize s perfektním studiem, hosty, to byla neskutečná úroveň. Nikde jsem tohle ještě nezažil.

Pocházíte z Červeného Kostelce. Jaký máte vztah k městu?

Jsem tady přímo z Bohdašína, ale musím říct, že Červený Kostelec miluju se vším všudy. Prožil jsem tam hromadu krásných chvil. Samozřejmě jako malej jsem hrál fotbal. Akorát bohužel už nemá na sport tolik času. Občas si pinknu nohejbal, tenis, stolní tenis, ale bavil mě i nohejbal, v zimě hokej, v létě plavat. Žijeme tady v tak krásném místě, že na to není řada lidí tak hrdá, jak by měla. Tenhle náš kout je překrásný.

Prý jste dříve hrával fotbal. Kdy to bylo a jaký k němu máte vztah?

K fotbalu díky tomu, že s ním trávil hodně času můj otec, jsem měl velmi blízko. Každý kluk na vesnici chtěl kopat do míče. Já jsem tedy spíš chytal. Myslím, že někdy v dorostu jsem s fotbalem přestal. Dodnes ale fotbal miluju všeobecně a přehled o něm nějaký mám. I když už není tolik času třeba chodit na zápasy.

Co říkáte novému zázemí fotbalového stadionu v Červeném Kostelci?

Měl jsem tu možnost nové zázemí kompletně projít a musím říct, že to je fantazie. I vnkovní prostory pro hráče jsou fantastické. Matně ještě pamatuji staré kabiny, starou tribunu a dnes je to zázemí komfortní. Hráčům to dělá radost a motivuje je k tomu, že na fotbal chodí rádi a baví je to.

Co vaše šipkařské plány a vůbec ty životní do budoucna?

Plány pro mě jsou takové dvouosečné, je jich strašně hodně. Potřebuju samozřejmě hrát, vyhrávat, aby si člověk zajistil solidní příjem a zúčastňoval se nejlepších turnajů. Teď nás čeká World Cup of Darts, což je neoficiální mistrovství světa párů/dvojic. Jediný turnaj, který se v BBC hraje v párech a já nastoupím s Adamem Gawlasem. Turnaj se koná ve dnech 15.-18. června v Německu a už se moc těším. Dále mě čeká prestižní turnaj světové série ve Varšavě. Je toho hodně. Chci se dostat na mistrovství světa, mistrovství Evropy, chci se účastnit velkých televizních turnajů. Důležité je stále hrát a hrát, aby mi to přinášelo radost, naplnění a samozřejmě i nějaké finanční výhody, které z toho plynou. Jinak si chci užívat domečku s rodinou, čeká mě tady hodně úprav a užíváme si to tady.

Dominik Palm

Karel Sedláček.
Foto: PDC Czech Open
/ Kais Bodensieck

Na OFS Hradec Králové hraje 87 týmů přípravek

Hradec Králové - Velmi populární v rámci Okresního fotbalového svazu Hradec Králové jsou soutěže přípravek. Celkově zde na jaře 2023 startuje 87 týmů, z toho 22 týmů starší přípravky, 38 celků mladší přípravky, 6 družstev minipřípravky (4+1) a 21 mančaftů minipřípravky (3+0). Pro posledně jmenovanou kategorii pak bude vrcholem tradiční Memoriál Josefa Součka, který se uskuteční 10. června 2023 v Hradci Králové na Háječku.

Lubomír Douděra

Kunčice.

PARTNEŘI OFS Hradec Králové

Libčany.

Minipřípravky Stěžery, Malšova Lhota a Chlumeč.

Nepolisy.

Smiřice.

MIACOM
SPORT MARKETING

SPORT

FUNDS
EVENTS

MERCHANDISING

sport@miacom.cz

MIACOM
SOLUTIONS

Member of
MIACOM SOLUTIONS